

Käraste min Mary!

Nu har jag varit mitt i eldlinjen och Gud vare lof kommit hel derifrån och tillika kommit underfund med att jag ej har svaga nerver.

Den 24 Da kl 2 om nattenbröto vi upp, 1 och 2 gardesdivision samt skarp-skytte brigaden. Kl 5 gingo vi öfver Vid floden vid **Chirikova**; hvilade en timme och fortsatte sedan marschen Kl. ungf 4/2 9.

2 och 3^e kompanierna i 1^a linien, i samma linie runt oss 1^a bataljon, 2^a och 4 i reserv. 2^a division venster om oss, 1^a i reserv.

Litet förekl. 9 kom jag med mitt kompani ut ifrån en maisåker och såg på ungef. 2000 steg två redutter och ett befästat läger. Långa betraktelser var ej tid att göra, ty inom några minuter blefvo vi översållade af ett förfärligt kulregn. Väl hade jag på tidningarna läst om att kulorna komma tätt som ett regn, men nu först kom jag underfund med att det ej var överdrift. Det formligen sprakade omkring mig, till höger, venster, framför, emellan benen slogo kulorna ned, en slog mig genast på inre sidan af stöfveln men utan att skada. Vi hade befallning att attackera lägret, och ej öppna eld förrän på 800 steg. Det återstod derfore ej något annat än att springa, och framåt bar det med fröjd. På ungef. 1500 steg stupade min första karl, det var gamla Smitz, han fick en kula i hufvudet, en annan i magen, men skall ännu vara vid lif. När jag ej orkade springa kastade jag mig ned, men marken var jemn, ej en ringaste fördjupning, blott rester av några buskar några tum höga. På ungef. 1200 steg blef Neovius blesserad i foten, en aln ifrån mig, fyra soldater likaså. Jettarne blefvo litet håpna, för att lugna dem låt jag några skjuta ett skott, och sedan bar det åter af. På en 600 steg träffade vi på en fördjupning, der nästan alla ifrån mitt 1^a halfkompani smaningom samlade sig. Der skulle jag funnit det klokast att stanna, tills kanonerna hunnit brumma en tid, men mina grannar till venster, moskoviterna, fortsatte snart färden framåt. Jag kunde ju ej låta finnarna blifva efter, och när jag sade det åt dem lofvade de alla komma med. Till Sofia chaussén hade vi derifrån ungef. 300 steg, men det var farliga steg., ty der blef närmare hälften af min 1^a pluton, som troget följde mig i spåren. När jag kom fram till vägen hade af 39 man 18 stupat, eller blifvit sårade. Hela jägar linien var snart vid vägen, som till lycka hade en kant ungf. 1/2 aln hög, bakom den lågo vi och försökte vart bästa, men turkarne visade ej stort annat än huvudet, så jag snart förbjöd att skjuta annat än glest. Kl lär hafva varit 10 när jag kom fram och kl. 6 eft.mid. låg jag der ännu, hela tiden öfversköld af kulor och på slutet af granater.

27 okt. forts.

Nu måste jag afbryta, ty det smäller ej långt ifrån oss, åt Plewna till, man kan tydligt se röken ifrån gevären. Kanske försöker Osman komma ut. Så snart det blir lugnt, fortsätter jag. Au revoir

Eugène

Det var blott en rekognocering, allt är åter bra, och jag skall därför sluta min berättelse.

Solen höll redan på att försvinna, och allt lägo vi stilla. Artilleriet, som hade skjutit nio salvor och träffat bra, tystnade äfven, vi kunde ej rätt begripa hvad man önskade af oss men en Moskowsk öfverste, som låg nära till mig, beredde sina soldater på att storma, jag talade med mina 15, de voro beredda att följa hvart det än bar, men hemskt var det när man såg det jemna, nära 300 steg breda fältet som skulle öfverskridas och de två våningar av hössmyningar, som allt fortfarande utspydde kulor. Tio minuter till och vi hade gifvit oss iväg, då plötsligt hvita flaggor visade sig på vallarne. Ett allmänt hurra helsade dem längs första linien, den andra trodde det gällde en stormning, rusade fram, och öppnade en salfeld på de stackars turkarne. Längre bråkade vi med dem, innan de togo rescn, och turkarne som emellertid strömmade ut från befästningen, stupade några tiotal. Några minuter efter var hela lägret i ljusan låga, och det lilla som fanns plundrades. Orsaken till denna skamlösa oordning var väl att ett ofantligt antal officerare stunat eller sårats, jag tror 200. Soldater tror jag man räkna ända till 5000 stupade och sårade. Värst deran var Jägarna som skulle storma en annan by några verst närmare Sofia, de förlorade 1200 man, måste retirera och kunde ej taga med sig mera än 300 af sina sårade, de öfriga blefvo nedhuggna under deras ögon.

Vid vår bataljon blefvo sårade Ehnberg, skjuten genom axeln, ännu okänt om farligt. Lode genom ena vristen, farligt; Neovius, köttår i hälen, Munsterhjelm kan ej sitta på en tid, och Gripenberg i hufvudet, lindrigare.

H.H ^s komp.	död	sårad	kontusion
	1	18	3
2 ^a komp	4	16	3
3 ^e komp	10	29	6
4 ^e komp	7	19	3
	22	77	15

Som du ser har mitt kompani broderlotten af döda och sårade, men det är ej mitt fel, jag gick endast dit man befallt mig, och ville ej att Finska bataljon skulle blifva bakom någon annan trupp.

27 okt forts. 2

Sedan allt var slut, gick jag i mörkret och sökte efter mina sårade, hittade äfven fem, som jag öfver natten behöll vid kompaniet, följande dag fick jag först reda på de öfriga vid skilda ambulanser, äfvensom på de döda, hvilka alla begrafvades. Under striden hade jag ej tid att observera allt det fasliga, som jag efteråt såg. Följande morgon väcktes vi med befallning att tåga till det läger Jägarena dagen förut stormat, och taga det, utsigterna voro ej goda, men till all lycka togo de sitt förnuft till fånga, det blef ingen stormning af. Här ligga vi nu några hundra steg ifrån de turkiska redutter vi togo, hela gårdagen på position, men det blef endast förpostestrider. Huru länge vi blifva här är svårt att säga, det beror väl på Osman.

Men nu måste jag säga dig adieu, ty en kurir skall genast afgå med bref. Adieu min älskade hustru, kyss våra små och helsa far och mor, samt alla vänner ifrån din

Eugène